

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobců: **a) Ing. F. B.**, **b) H. B.**, zastoupeni JUDr. Alenou Malachovou, advokátkou se sídlem Studentská 946/4, Znojmo, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské náměstí 1/1, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, sp. zn. ZKI-O-66/316/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2016, č. j. 31 A 51/2014 – 126,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci podali Katastrálnímu úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště M. B. (dále jen „správní orgán I. stupně) návrh na opravu v katastru nemovitostí evidovaného údaje o pozemku, par. č. X, v katastrálním území M. B. Žalobci se domáhali opravy katastrem evidované výměry svého pozemku. Ke změně evidované výměry parcely došlo v souvislosti s obnovou katastrálního operátu v katastrálním území M. B. v roce 2004, kdy byla katastrální mapa převedena z grafické formy do grafického počítačového souboru. V tomto roce byla přeměřena i parcela žalobců a na základě modernějších postupů (výpočtem ze souřadnic a jejich lomových bodů), než jakými byla parcela změřena

původně, a bylo zjištěno, že výměra parcely činí 371 m^2 (oproti původním 373 m^2). Žalobci s touto změnou nesouhlasili, a proto požadovali, aby správní orgán I. stupně opravil údaj o výměře jejich parcely z 371 m^2 na původních 373 m^2.

[2] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014, č. j. OR-216/2013 -741, nevyhověl návrhu žalobců na provedení opravy chyby v evidované výměře parcely. Rozhodnutí odůvodnil především tím, že se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle § 8 tehdy platného zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále též „původní katastrální zákon“) (prakticky stejnou úpravu obsahuje nyní § 36 zákona č. 256/2013 Sb., katastrální zákon).

[3] Žalobci napadli uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 6. 2014, sp. zn. ZKI-O-66/316/2014, zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojili žalobci žalobou u Krajského soudu v Brně. Namítali, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, jelikož žalovaný nepřihlédl k důkazu, že hranice jejich pozemku, par. č. X, jsou v náčrtech a geometrických plánech špatně zakresleny. Žalobci dále tvrdili, že žalovaný ignoroval skutečnost, že postupem katastrálního úřadu byli zbaveni vlastnických práv k části tohoto pozemku o výměře 3 m^2 (tj. z původních 373 m^2 na 370 m^2 - pozn. soudu: po zaokrouhlení na celá čísla činila nová výměra pozemku 371 m^2). Katastrální úřad však odnětí vlastnického práva k pozemku neodůvodnil veřejným zájmem, ani jim za něj neposkytl spravedlivou náhradu. Zmenšení výměry pozemku o 3 m^2 navíc překračuje mezní odchylku 2 m^2, která vyplývá z bodu 14.9 přílohy katastrální vyhlášky č. 190/1996 Sb. Žalobci také uvedli, že od roku 2010 měla být v katastrálním operátu evidována celková výměra 374 m^2, protože výměra předmětného pozemku měla zahrnovat i sloučenou část sousedního pozemku p. č. X o výměře 1 m^2.

[5] Krajský soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Zdůraznil, že otázkou sporu není reálná hranice pozemků, ale pouze číselný údaj evidovaný v katastru nemovitostí. Ke změně výměry parcely došlo na základě měření splňujícího zákonné předpoklady: ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že obnova katastrálního operátu byla provedena na základě výpočtů a listinných podkladů založených ve správním spise a nedošlo ani k žádnému pochybení ze strany správních orgánů.

[6] Krajský soud dále poukázal na to, že žalobci měli možnost uplatnit svou procesní obranu proti provedenému měření v námitkovém řízení od 1. 2. 2004 do 15. 12. 2004, které nevyužili. Nyní se domáhají změny s využitím institutu opravy chyb v katastrální evidenci podle § 8 původního katastrálního zákona, resp. § 36 současného katastrálního zákona, účinného od 1. 1. 2014 (projednávaná věc se posuzuje podle původního katastrálního zákona, jenž byl účinný ke dni podání žádosti o opravu; to vyplývá z § 63 současného katastrálního zákona - pozn. Nejvyššího správního soudu). Tento institut však slouží jen k odstraňování rozporů mezi jednotlivými částmi katastrálního operátu, pokud údaje zapsané v katastru neodpovídají obsahu podkladů založených v operátu. Neslouží však, jak namítají žalobci, k odstranění rozporů mezi evidovanými údaji a skutečným stavem. Krajský soud současně dodal, že katastrální úřad může v řízení o opravě chyb v katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím

zkoumaných listin, nemůže řešit sporné právní otázky. Na podporu výše uvedených závěrů soud odkázal na relevantní judikaturu (např. rozsudky Nejvyšší správního soudu ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 – 125, a ze dne 12. 5. 2006, č. j. 6 As 166/2015 – 27).

[7] Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci se nejedná o chybu, ani zřejmý omyl. Nemůže se tudíž jednat o chybu dle § 8 původního katastrálního zákona (§ 36 současného katastrálního zákona). Nakonec dodal, že změna výměry parcely byla provedena zákonným postupem na základě údajů podložených měřením, které naplňovalo zákonné požadavky.

II. Kasační stížnost žalobců a vyjádření žalovaného

[8] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní uvádějí dva důvody: (a) krajským soudem bylo porušeno právo stěžovatelů na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť krajský soud neposkytl stěžovatelům ochranu proti postupu katastrálního úřadu, jímž byli zbaveni vlastnických práv k části pozemku p. č. X o výměře 3 m^2, a (b) krajský soud v napadeném rozsudku neuvedl důvod, proč se nezabýval námitkami a důkazy, které stěžovatelé uplatnili v žalobě a v replice k vyjádření žalovaného. Stěžovatelé neupřesnili, v čem konkrétně mělo spočívat pochybení soudu a omezili se na obecné konstatování o porušení zákona a ústavního pořádku.

[9] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelé brojí proti rozsudku krajského soudu z důvodů podle 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy konkrétně pro nezákonnost (resp. neústavnost) spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízen a pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti do dne vydání tohoto rozsudku nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátkou, jíž jim soud ustanovil usnesením ze dne 23. 5. 2017, č. j. 1 As 63/2017 – 57. Pro úplnost považuje Nejvyšší správní soud za vhodné dodat, že ustanovená zástupkyně kasační stížnost nedoplnila, soud proto rozhodoval o stížnosti ve znění, které předložili samotní stěžovatelé. Byť je jejich kasační stížnost formulována značně obecně, vyhovuje požadavkům na uvedení důvodů kasační stížnosti vyplývajících z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, aby mohla být věcně přezkoumána v mezích uplatněných kasačních námitek.

[12] Následně Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve soud přistoupil k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, k němuž by byl povinen dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námitky stěžovatelů. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[15] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75).

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům na přezkoumatelnost. Krajský soud vyložil, proč považoval žalobu za nedůvodnou, vypořádal se se všemi žalobními námitkami, jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Konkrétně se soud v dostatečné míře zabýval otázkami důležitými pro rozhodnutí, tedy povahou institutu opravy chyb v katastrálním operátu (především jeho účelem a praktickou využitelností) i relevantní judikaturou k této otázce, zejména pak k výkladu pojmu zřejmý omyl ve smyslu §8 původního katastrálního zákona, resp. § 36 současného katastrálního zákona.

[17] S tvrzenou nezákonností zásahu do vlastnických práv stěžovatelů se krajský soud přesvědčivě vypořádal. Uvedl, že v souvislosti s obnovou katastrálního operátu v M. B. došlo k přeměření parcely stěžovatelů přesnější metodou (pomocí výpočtu ze souřadnic a jejich lomových bodů) oproti původnímu postupu měření. Výsledkem výpočtu bylo zmenšení evidované výměry parcely o 2 m^2 oproti původním 373 m^2, reálné hranice pozemku v terénu však zůstaly zachovány. Krajský soud po posouzení podkladů obsažených ve správním spise neshledal žádné pochybení v postupu správního orgánu I. stupně. Dodal, že pokud stěžovatelé nesouhlasili s výsledkem nového měření jejich parcely, měli námitky uplatnit v námitkovém řízení, které se uskutečnilo v období od 2. 12. 2004 do 15. 12. 2004, nikoli požadovat opravu evidovaného údaje postupem podle § 8 odst. 1 původního katastrálního zákona. S odůvodněním krajského soudu Nejvyšší správní soud souhlasí a považuje jej za dostatečný a věcně správný.

[18] Dále se kasační soud zabýval namítaným pochybením krajského soudu - neprovedením navrhovaných důkazů o nezákonnosti postupu správního orgánu, jímž byli stěžovatelé podle svého přesvědčení zbaveni vlastnického práva k části pozemku. Stěžovatelé krajskému soudu předložili jako důkazy v záhlaví specifikovaná rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně a dále pak jejich odvolání ze dne 4. 4. 2014 (všechny tyto dokumenty jsou také součástí správního spisu).

[19] Není pravdou, jak tvrdí stěžovatelé, že krajský soud navrhované důkazy opominul. Krajský soud výše uvedená rozhodnutí správních orgánů a odvolání stěžovatelů, která jsou součástí správního spisu, zohlednil. Z odůvodnění rozsudku soudu je zjevné, že vycházel ze správního spisu a rozhodoval s jeho znalostí (v podrobnostech odstavce 15 - 16 tohoto rozsudku), tedy včetně znalosti rozhodnutí správních orgánů a odvolání stěžovatelů.

[20] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani námitce stěžovatelů, že jim krajský soud neposkytl ochranu proti postupu správního orgánu I. stupně, kterým byli zbaveni vlastnického práva k části pozemku.

[21] Stěžovatelé se domáhali opravy údaje o výměře předmětné parcely v evidenci katastru nemovitostí na základě § 8 odst. 1 původního katastrálního zákona. Z tohoto ustanovení vyplývá, že *„na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly: a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru nebo b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem“* (prováděcím předpisem je vyhláška Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 126/1993 Sb.). Podle odstavce 2 téhož ustanovení platí, že: *„katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést“*. Chyba v katastrálním operátu proto může být opravena pouze tehdy, vznikla-li jedním z výše uvedených způsobů.

[22] Smyslem řízení o opravě chyb v katastrálním operátu je uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, neboť opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Pokud katastrální úřad rozhodne o opravě chyby, mění se pouze údaje evidované v katastru, aniž by se tak však mohlo založit nebo pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitosti (§ 5 odst. 7 původního katastrálního zákona). O opravě chyby pak katastrální úřad rozhodne, dospěje-li k závěru o nesouladu zakreslení hranice v katastrální mapě s podklady, které má k dispozici (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015 - 27).

[23] Pro posouzení důvodnosti návrhu na provedení opravy je tudíž rozhodné, zda katastrální úřad zjistil, že geometrické určení předmětného pozemku je chybné a že je ho třeba opravit tak, aby zachycený stav odpovídal zjištěným podkladům (podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, č. j. 6 Ca 271/2004 - 81). Řízení o opravě chyby však nemůže řešit spory o existenci a obsah vlastnického práva či jiného věcného práva k nemovitosti.

[24] Katastrální úřad je podle § 8 odst. 1 písm. a) původního katastrálního zákona oprávněn opravit pouze takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. Neurčitý pojem *zřejmý omyl* obsažený v § 36 odst. 1 písm. a) současného katastrálního zákona je přitom *„třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny,*

která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Omyl je přitom charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103). Z výše uvedeného je zřejmé, že v projednávaném případě nepředstavuje změna výměry parcely stěžovatelů chybu, která vznikla v důsledku *zřejmého omylu*, jak jej chápe citovaná judikatura.

[25] Pro úplnost lze dodat, že oprava evidovaného údaje o výměře parcely nemohla být provedena ani podle § 8 odst. 1 písm. b) původního katastrálního zákona, který výslovně dopadá na situaci, pokud mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem byly překročeny v důsledku nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel. Jinak řečeno, opravuje se pouze „*taková chyba v geometrickém a polohovém určení, která přesáhne hodnotu mezní odchylky stanovenou v prováděcí vyhlášce. To znamená, že pokud by došlo ke změně (snížení) ve velikosti výměry parcely – v daném případě při obnově katastrálního operátu na základě nového geometrického a polohového určení nemovitosti a novým výpočtem provedeným s vyšší kvalitou resp. přesnější metodou (ze souřadnic podrobných bodů) – a rozdíl ve velikosti dosavadní a nové výměry by nepřekročil mezní odchylku stanovenou prováděcí vyhláškou, nejednalo by se o chybu v katastrálním operátu, ale pouze o zpřesnění výměry*“ (v podrobnostech rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 – 118).

[26] Nejvyšší správní soud je, stejně jako krajský soud, přesvědčen, že změna údaje o výměře parcely stěžovatelů byla provedena v souladu se zákonem [§ 13 odst. 1 písm. b) původního katastrálního zákona]. V rámci modernizace katastrálního operátu v území M. B. došlo k převedení grafické katastrální mapy do podoby digitální, která umožňuje mimo jiné přesnější výpočet plochy pozemků. Na základě nově provedeného měření dospěl katastrální úřad ke zjištění, že výměra předmětné parcely stěžovatelů je menší o 2 m^2 oproti původnímu výpočtu (tj. 371 m^2 namísto původních 373 m^2). Fakticky se však plocha pozemku stěžovatelů nijak nezměnila, změna má toliko evidenční charakter. Pro úplnost lze dodat, že ač se při oceňování pozemku jeho cena posuzuje podle stavu uvedeného v katastru nemovitostí, je-li zjištěn nesoulad mezi stavem uvedeným v katastru nemovitostí a skutečným stavem, se vychází ze skutečného stavu (§ 9 odst. 5 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku).

[27] Nejvyšší správní soud však v projednávaném případě považuje za nejvýznamnější, že skutečná výměra pozemku nebyla nijak dotčena změnou údajů o výměře v katastru nemovitostí. Podle § 496 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník „*hmotná věc je ovladatelná část **vnějšího světa**, která má povahu samostatného předmětu*“. Vlastnické právo je tedy právem k určitému konkrétnímu hmotnému předmětu jako části *vnějšího světa* (zde k pozemku), tedy nikoli právem k *abstraktnímu* předmětu vyjádřenému ve veřejném seznamu, zde v katastru nemovitostí, jenž je zákonem definován jako „*veřejný seznam, který obsahuje soubor údajů o nemovitých věcech [...] vymezených tímto zákonem zahrnující jejich soupis, popis, jejich geometrické a polohové určení a zápis práv k těmto nemovitostem*“ (viz § 1 odst. 1 současného katastrálního zákona).

[28] Věc, jež musí být chápána jako hmotný substrát ve vnějším světě (zde tedy pozemek *sám o sobě*), se nijak nezměnila, proto ani stěžovatelé nemohli dojít žádné újmy na svých

ústavně zaručených vlastnických právech. Rozhodnutí vydané dle § 8 původního katastrálního zákona totiž nemá hmotněprávní, ale pouze evidenční účinky. Takové rozhodnutí proto v konečném důsledku nezasahuje do sféry hmotněprávních oprávnění a povinností účastníků řízení, tím pádem ani vlastnických práv stěžovatelů (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 As 17/2011 – 384, či usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 11. 1997, č. j. 30 Ca 532/95).

[29] Ostatně věc dokresluje i to, že výměra pozemku evidovaná v katastru nemovitostí nemusí odpovídat skutečné výměře pozemku; je totiž jen průmětem do katastrální mapy. *„Při určování plochy pozemku zobrazených na plánu nebo na mapě se téměř vždy jedná o výpočet plochy obecného mnohoúhelníku. Za plochu pozemku považujeme plochu vymezenou vodorovným průmětem prostorového mnohoúhelníku daného hranicemi pozemku. To je plocha obrazce pozemku zobrazeného na plánu nebo na mapě. Pokud se zjišťuje plošný obsah v katastrálních operátech, pak se místo termínu plocha používá termín výměra*“ (viz Matějík, M.: *Katastr nemovitostí - Kurz oceňování lesa a znaleckého minima 2014*, Mendelova univerzita v Brně, 2014, str. 2). Slovy zákona je *„výměrou parcely vyjádření plošného obsahu průmětu pozemku do zobrazovací roviny v plošných metrických jednotkách; velikost výměry vyplývá z geometrického určení pozemku a zaokrouhluje se na celé čtvereční metry;* ***výměra parcely je evidována s přesností danou metodami, kterými byla zjištěna, přičemž jejím zpřesněním nejsou dotčena práva k pozemku“*** [§ 2 písm. g) současného katastrálního zákona]. I zde se tedy potvrzuje zásada, že zpřesnění výměry nemá vliv na obsah vlastnického práva.

[30] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v projednávaném případě nemohlo dojít ani k překročení mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem, jak namítali stěžovatelé, neboť právní úprava účinná v době změny výměry parcely se problematikou porovnání výměr před a po obnově katastrálního operátu vůbec nezabývala. O tomto pojednává teprve katastrální vyhláška č. 26/2007 Sb., která nabyla účinnosti ke dni 1. 3. 2007, což bylo o více než dva roky později, než byla provedena změna evidované výměry parcely stěžovatelů.

[31] Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud odmítly provést opravu chyby v evidované výměře parcely. Nejvyšší správní soud proto neshledává pochybení ani v postupu krajského soudu. Nelze tedy přisvědčit kasační námitce, že krajský soud zasáhl do ústavně zaručeného práva stěžovatelů na soudní a jinou právní ochranu.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[32] Stěžovatelé se svými námitkami neuspěli. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu